

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 135

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 69

Sessió Plenària núm. 70

Primera reunió,
tinguda dimecres 25 de maig de 1983

SUMARI

Sessió Plenària núm. 69

La sessió s'obre a les deu i deu minuts del matí.

*L'únic punt de l'ordre del dia és **Debat i votació de la pretensió d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 6/83, del 2 de març, per la qual es modifiquen determinats articles de la Llei 39/78, del 17 de juliol, d'eleccions locals.** Havent retirat el dit recurs els Grups parlamentaris que l'havien presentat, el M. H. Sr. President proposa d'aixecar la sessió (p. 4214).*

El Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez manifesta la seva opinió sobre la retirada del recurs (p. 4214).

La sessió s'aixeca a les deu i dotze minuts.

Sessió Plenària núm. 70

La sessió s'obre a un quart i tres minuts d'una del migdia.

*El primer punt de l'ordre del dia és **Debat general sobre l'acció política del Govern en relació amb la política econòmica i la lluita contra l'atur.***

L'H. Sr. Conseller de Treball exposa la política econòmica del Govern.

En una primera part, presenta la situació de l'economia a l'esfera mundial, i es fa ressò de certes creences generalitzades sobre la crisi (p. 4215). Tot seguit es refereix a la situació econòmica de l'Estat espanyol (p. 4217) i, en concret, a la de Catalunya (p. 4217). Per a

això explica quina és la situació de les empreses i dels diversos sectors (p. 4219).

En una segona part explica què fa el Govern de la Generalitat en el camp de l'atur, amb els plans d'ocupació, la política de formació juvenil, l'ajut a empreses amb dificultats mitjançant la CARIC, les gestions amb entitats de crèdit i la presència en els diversos plans de reconversió de l'Estat (p. 4222).

En la darrera part, explica què pensa fer més el Consell Executiu per a continuar lluitant contra la crisi i l'atur. Les mesures seran l'atenció als més marginats en l'ordenació dels pressupostos; l'accentuació de la política que permetrà de contrastar-se amb els països més desenvolupats, i la potenciació de l'estalvi d'energia (p. 4224).

La sessió se suspèn a dos quarts i quatre minuts de dues del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 69

Sobre la sessió a les deu i deu minuts del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresident Segon i Secretari Segon. La Mesa és assistida per l'Oficial Major.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la pretensió d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 6/83, del 2 de març, per la qual es modifiquen determinats articles de la Llei 39/78, del 17 de juliol, d'Eleccions Locals.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. Senyores i senyors Diputats, aquesta Sessió havia estat convocada a causa d'una petició dels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, del Partit Socialista Unificat i d'Esquerra Republicana, que volien demanar al Parlament que acordés de presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica per la qual es modifiquen determinats articles de la Llei 39/78, d'Eleccions Locals.

No obstant això, aquests mateixos Grups parlamentaris han presentat darrerament, el dia d'ahir, un escrit retirant el seu escrit anterior, és a dir, renunciant, per tant, a la seva pretensió. En aquestes condicions, si no és que algun dels senyors Diputats presents cregui el contrari, jo considero que aquesta sessió específica convocada amb aquest únic objecte ja no té cap finalitat, i, si vostès hi estaven d'acord, aixecaríem la sessió.

(El senyor Sánchez demana per parlar.)

El Sr. SÁNCHEZ *(de l'escó estant)* : Senyor President, des de l'escó mateix, nosaltres pensem que els Grups parlamentaris que han presentat aquesta possibilitat de Ple i la retirada han tingut molt poca seriositat política per a Catalunya, i pensem que aquesta és una cosa que no hauria de tornar-se a repetir. Som conscients que nosaltres, com a Diputats no adscrits, no tenim possibilitat de fer res més, però pensem que aquesta posició nostra era important de plantejar-la.

El Sr. PRESIDENT : Bé, moltes gràcies. Naturalment, les manifestacions del senyor Diputat que acaba de parlar constaran en l'acta d'aquesta Sessió, però em sembla que la voluntat de la majoria és, netament, de donar aquesta sessió d'avui específica per acabada.

S'aixeca la sessió.

(Són les deu i dotze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 70

Sobre la sessió a un quart i tres minuts d'una del migdia. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat del Vicepresident Segon, I. Sr. Molas, i dels Secretaris Primer, Segon i Tercer. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat i els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

Ordre del dia

1. *Debat general sobre l'acció política del Govern en relació amb la política econòmica i la lluita contra l'atur.*

2. *Proposta de la Junta de Portaveus perquè en la tramitació del Projecte de Llei per la qual se suprimeix el dipòsit administratiu previ dels impresos subjectes a peu d'impremta la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana actui en seu legislativa plena.*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'atur.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'analfabetisme a Catalunya.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre les eleccions a representants dels treballadors.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre les despeses previstes en els Capítols VI i VII dels pressupostos del 1982.*

8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva en matèria estadística d'interès de la Generalitat.*

9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en les estacions de transports públics de Catalunya.*

10. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva a Catalunya.*

11. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. Les senyores i els senyors Diputats coneixen l'ordre del dia de la sessió d'avui, i tenen també la llista de preguntes que ha estat últimament

distribuïda, i, per tant, suposo que en podem excusar la lectura.

**Debat general sobre l'acció política del Govern
en relació amb la política econòmica i
la lluita contra l'atur**

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que és el Debat general sobre l'acció política del Govern en relació amb la política econòmica i la lluita contra l'atur. Aquest debat es desenvoluparà d'acord amb la seqüència de debats generals anteriors i començarà, per tant, amb la intervenció del Consell Executiu.

En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, si des de Catalunya s'hagués de fer una qualificació de la situació econòmica, de la crisi econòmica que estem patint, probablement, de tots els sectors econòmics, socials, culturals i polítics en sortirien els adjectius més pejoratius que poguéssim tenir el nostre llenguatge. Però com que no es tracta de qualificar una crisi, sinó que es tracta de veure de quina manera ens en podem anar sortint, probablement aquesta unanimitat, en qualificar-la, quedaria matisada i profundament matisada respecte a les actituds que al seu si es donen.

Perquè probablement, quan un dia n'hàgim sortit, tindrem més clarividència, tindrem més capacitat de discernir com hi ha hagut, en aquest conjunt de problemes que significa la crisi econòmica, actituds d'empresaris, de treballadors, de polítics i d'intel·lectuals que s'han enfrontat de debò a la situació de crisi econòmica, i com dintre d'aquest clam unànime s'han barrejat empresaris, polítics, treballadors i intel·lectuals que s'han aprofitat de la crisi econòmica, i probablement tindrem una visió molt més acurada que dintre d'aquest clam unitari pot donar la imatge del conjunt de la nostra societat. I probablement descobrirem que hi ha hagut empresaris que, sense cap necessitat i per manca de responsabilitat, han intentat fugir de la seva responsabilitat. Probablement veurem com hi ha hagut treballadors que, probablement, sense necessitat d'abandonar el seu lloc de treball han preferit cobrar els dos milions d'indemnització i, a la vegada, anar a l'economia submergida. I haurem vist com hi haurà polítics que el que han intentat és capitalitzar la situació de crisi econòmica en funció dels seus propis esquemes, igualment com els intel·lectuals. I, segurament, un cop hàgim passat aquesta crisi econòmica descobrirem que hi ha hagut empresaris que en la seva més mínima ocasió han intentat d'ampliar i no els ha fet por d'assumir responsabilitats i assumir riscos, i han creat llocs de treball. I probablement haurem descobert que hi ha hagut treballadors que sense abdicar absolutament gens el seu sentit de classe han ampliat la seva visió de solidaritat, amb una visió més àmplia i més humanística. I probablement haurem descobert com hi ha hagut polítics, hi ha hagut intel·lectuals, hi ha hagut forces vives de la societat que, fruit de la crisi econòmica, han posat en qüestió, en revisió, els seus propis esquemes.

I permetin-me, com a introducció, aquestes paraules, que no volen ser una situació d'escapisme, des del punt de vista de la responsabilitat que tinc a l'hora de presentar la política eco-

nòmica del Govern, com per una espècie d'elevació cap a la moral i l'ètica, de problemes que són estrictament polítics i econòmics, sinó perquè intentaré, a través d'aquesta exposició, ser d'aquesta gent, d'aquests empresaris, d'aquests treballadors, d'aquests polítics, d'aquests intel·lectuals que intenten assumir les seves pròpies responsabilitats dintre de la crisi. I intentaré, al llarg de l'exposició, no passar el mort —que fàcilment es pot fer— a uns i altres, a una Administració o a una altra, a un partit o a un altre, a una posició o a una altra, sinó que intentaré, modestament si puc, donar una imatge de quines són les responsabilitats que tenim i com intentem de respondre a cada una d'elles. I ho intentaré de fer en tres parts : en una explicaré què és el que està passant, perquè a través d'aquesta exposició vostès puguin jutjar des de quin prisma i des de quina estructura mental intentem d'anar assumint els fets econòmics que es donen des del nostre Govern; faré un segon apartat intentant dir què és el que estem fent, i un tercer, què és el que pensem fer.

I una de les maneres com de vegades un s'escapoleix de la pròpia responsabilitat és dir això que tan senzillament i tan repetidament hem dit, que la crisi és una crisi mundial, que probablement no hi tenim gran cosa a fer, perquè els paràmetres importants ens superen a nosaltres mateixos, i tenim poca cosa a dir-hi. Però moltes vegades, quan nosaltres fem aquesta reflexió, ens oblidem que la crisi econòmica viscuda des d'aquí, viscuda des del nostre propi país, ha tingut moltes vegades un cert tancament en ella mateixa. La situació difícil que ha significat la transició política des del 75 en endavant, l'alternança de poder que significa el fet de posar en marxa la democràcia pot haver anat donant una visió de la crisi estrictament interna del nostre país, i factors importants que condicionen, d'una manera o altra, el tractament mundial d'aquesta crisi ens poden haver quedat en segon terme, quan realment són determinants i són importants.

Jo voldria, en aquest moment, fer referència a aquesta situació mundial, no precisament per aquest escapisme de responsabilitats, sinó per veure com tot això, ho hem d'anar assumint des de l'interior del nostre propi país, des de la pròpia dinàmica interna de la nostra societat catalana. Perquè la lectura que s'ha fet de la crisi, des del nostre país moltes vegades ha estat una lectura equívoca.

Al cap de deu anys de l'any 73, qui podria pensar, per exemple, que el preu del petroli va baixant quan el que se'ns deia és que el preu del petroli continuaria augmentant sempre, que seria un bé escàs? Avui sabem que en el mercat lliure està baixant per sota dels preus oficials, i que, per exemple, hi ha vaixells dintre de l'oceà que no saben on col·locar-se, per manca de demanda en aquest sentit. Qui ho havia de dir, al cap de deu anys? I, en canvi, el nostre poble era conscient que la crisi se centrava, fonamentalment, per no dir exclusivament, en el preu del petroli. Qui podia dir, deu anys després, per exemple, que països no productors de petroli farien front a la crisi econòmica d'una manera positiva, com el Japó, com Alemanya, per exemple? I països tan importants com a productors de petroli en aquests moments tenen greus dificultats de trobar finançament als seus propis deutes. Qui podia dir, per exemple, al cap de deu anys, a les persones que en aquell moment, fa quinze o vint anys, estudiàvem i deïem que simplement el 4% d'atur estructural és el que podia assumir una societat? I avui estem al

16%, per exemple. Els canvis que significa, des del punt de vista sociològic, aquesta crisi econòmica indiquen també una certa reflexió de cara a l'interior del nostre propi país.

Evidentment, jo voldria posar dos punts de referència, senzillament, des d'aquesta perspectiva de reflexió de l'àmbit mundial de la pròpia crisi, i sempre referit al nostre propi país, perquè em semblen d'especial actualitat. Primer punt : de vegades tenim la impressió que la crisi és una espècie de parèntesi obert, que comença l'any 73/74, que un dia el tancarem i que tornarem a empalmar amb aquella situació. De vegades, el missatge que donem és aquest, és el de dir que la crisi és un túnel al qual entrem de fosc i en tornarem a sortir, i que tornarem a empalmar amb aquella mateixa claror per la qual vàrem entrar en aquest túnel.

Per exemple, ens trobem amb fets tan paradoxals en aquest moment com que la baixa del preu del petroli, en aquests moments, està portant una distorsió i un cert agreujament conjuntural de la crisi mundial, la qual cosa ens indica que retornar a aquella situació és pràcticament impossible. Per entendre'ns, per exemple, dels vuit països exportadors de petroli, l'última rebaixa que han fet del preu del petroli significa una disminució dels seus ingressos de 15 000 milions de dòlars. Si nosaltres entenem que aquesta crisi des del 73 al 78/79 es va anar encaixant des dels països com els nostres a partir de l'increment, de la comercialització, fonamentalment amb països productors de petroli, la disminució d'això, quan aquests països estan amb un deute acumulat de 90 000 milions de dòlars, i que estan amb un endeutament del 8% del seu producte interior brut, veurem com tot aquell apuntament de la crisi econòmica, dirigida fonamentalment a anar engolint aquesta crisi, a partir de la comercialització amb aquests països productors, això va minvant i això fa que aquesta readequació dels canals de comercialització del nostre país realment sigui difícil de fer, des de la baixa del preu del petroli.

Ens trobem, evidentment, amb un enduriment de la política econòmica americana, on el diferencial de costos d'interessos de l'un a l'altre fa que cada vegada sigui més difícil anar finançant els dèficits exteriors. Ens trobem que el fons monetari internacional està engolint aquesta crisi amb greus dificultats. Sabem que recentment, en la seva reunió internacional, va augmentar els drets de gir en un 47,5%, arribant a 61 000, a 90 000 milions de drets especials de gir; això significa, per a tots aquests països, un deute acumulat de 626 000 milions, i aquest deute s'està intentant de finançar concertant la banca privada, concertant la banca estatal i el fons monetari. I amb aquest inten d'anar assumint aquest deute que significa aquesta crisi s'arriba, realment, als límits de la concertació, i, avui, per exemple, veiem que països que ja havien assumit aquesta concertació —països llatino-americans— en aquests moments sembla que es desmarquin d'aquesta possibilitat de concertar el gran deute mundial que hi ha. Ens trobem, realment, en una situació on les estructures financeres mundials encaixen amb greus dificultats l'engoliment d'aquesta pròpia crisi econòmica.

Nosaltres no tornarem a una situació econòmica de l'any 73. Ni nosaltres ni l'economia mundial.

I una altra de les creences que també són generals en el nostre país és que quan l'economia tiri endavant, quan l'economia arrenqui de debò, el problema de l'atur s'arreglarà.

Quantes vegades nosaltres hem posat les nostres fites en el fet que aquest canvi o aquest altre portarà a un cert redreçament de l'economia, i esperem que aquesta economia arrenqui perquè aleshores el problema de l'atur realment es vagi arreglant. Si nosaltres fem una obertura de mirada cap a la visió mundial ens adonarem, per exemple, que el que està previst per a l'any 85 és que en tots els països de l'OCDE hi hagi 35 milions de parats, i comparem aquesta xifra amb els 10 milions que hi havia entre els anys 74 i 75. Per exemple, hem de tenir present que des de l'any 73 fins a l'any 82 la balança de creació de llocs de treball en tot el Mercat Comú és zero; és a dir, que entre els que s'han destruït i els que s'han creat no s'han incrementat els llocs de treball en l'àmbit del Mercat Comú. Hem d'entendre, per exemple, que a Europa l'increment de natalitat, el *baby boom*, més la introducció de la dona en el mercat de treball, significarà fins a l'any 85 la pressió d'un increment d'un 1% de la població activa en demanda de llocs de treball. Que per a poder mantenir aquesta taxa d'atur en l'àmbit d'Europa i incrementar la productivitat un 2% hauria de créixer el producte interior brut en un 4%, cosa que des dels anys seixanta no es dona.

Probablement, a partir de l'any 85 desapareixerà en la majoria dels països de l'àrea occidental aquesta pressió demogràfica, però entrarà en funcionament, per exemple, un fet tan important com és la robòtica. Es preveu en aquests dossiers d'àmbit mundial que simplement el 60% dels llocs de treball que redueixi la robòtica podran ser incrementats per la dinàmica que ella mateixa pugui establir, i que un 40% hauran de ser, en tot cas, donats per altres factors.

Convé, penso, que el nostre país prengui consciència d'aquesta situació, perquè les nostres esperances se situïn realment allà on es poden situar, perquè els nostres esforços contra l'atur han d'estar compaginats amb tots els esforços mundials, i hem de posar esperances en el camí on n'hi hagi, i no en podem posar allà on no n'hi ha. I convé que la nostra societat prengui consciència d'aquest fet, i que, per exemple, països tan importants des del punt de vista econòmic i que han mantingut una taxa de desocupació tan baixa, com és Alemanya, a l'hora que analitzen aquesta taxa de desocupació, aquesta diferencial respecte als nostres països, l'atribueixen a tres factors : a les jubilacions anticipades, que, com vostès saben, a Alemanya això té una gran importància; a la incentivació que les dones surtin del seu lloc de treball, i a l'acomiadament de treballadors estrangers. Fruit d'aquests tres elements, Alemanya ha pogut mantenir fins a l'any 80 una taxa d'atur realment modèlica, vista des del seu conjunt, però en funció d'aquests tres factors que acabo de dir. I que quan desapareix l'efectivitat d'aquests tres factors, Alemanya torna a tenir uns ritmes de creixement d'atur importants. Convé entendre, al meu entendre, i que tots plegats en prenguem consciència, quina és la dimensió real del problema de la desocupació, quina és la dimensió real del problema de la crisi a què estem sotmesos, i, evidentment, ens cal també a nosaltres —jo penso, modestament— una obertura a tota la problemàtica que ens ve de fora, per no centrar-la únicament i exclusivament en el nostre país. Perquè alhora que nosaltres, com a polítics, intentem anar construint l'esperança necessària en el nostre país, la puguem fer des d'unes bases reals i conjuntats amb tota la dinàmica mundial en aquest sentit.

Perquè sembla que aquest és un moment important des del punt de vista econòmic de l'Estat espanyol —i hi faré una especial referència—, perquè les expectatives de desenvolupament econòmic de l'Estat espanyol, i això mateix ho va dir el senyor Boyer l'altre dia en el Congrés de Diputats, ja no depenen tant de la capacitat autònoma de regenerar la nostra economia. Amb altres paraules, la nostra economia espanyola necessàriament va a remolc d'altres economies; això és així, i precisament perquè és així i perquè les expectatives estan centrades en la possibilitat de desenvolupament de l'economia americana, fonamentalment, i la del Japó. En tirar aquestes economies, Espanya ha de poder entrar a roda d'això per no ser realment un país tercermundista d'una manera definitiva, i en aquests moments, en aquesta cruïlla històrica actual, s'està jugant si Espanya, a través de la nostra economia, entrem en la capacitat de demanda que pugui generar el desenvolupament de l'economia americana —concretament l'americana, i la del Japó— o, amb les nostres contradiccions i amb els nostres desajustos interns, no entrem a roda d'això, i aleshores el distanciament entre aquests països, que d'una manera o altra s'han convertit en locomotora, i els altres, que anem rerassegats, es va distanciant i es va convertint en un model de país que, realment, no entra, diguem-ne, dintre de la roda dels països moderns.

Aquesta és, al meu entendre, la cruïlla important del nostre país des del punt de vista econòmic. I, evidentment, penso que el debat s'ha de centrar aquí, si nosaltres volem tenir un to realista, important i d'incidència dintre de l'economia catalana en el context de l'Estat espanyol. I penso que el nostre debat no s'ha de centrar tant en el fet de si aquella Administració o aquella altra tenim els mitjans, no ens els donen, actuem bé, no actuem bé, si la CARIC el muntem així o el muntem aixà, sinó a veure i prendre consciència de quina manera nosaltres, des de Catalunya, podem aportar al conjunt de l'Estat espanyol d'entrar a roda d'aquest possible envolament d'una economia que ha de marcar, d'una manera o altra, la sortida d'aquesta crisi.

I com que penso que això és així, jo ara em referiré a unes quantes dades de l'economia espanyola, no per donar un missatge més o menys explícit, o més o menys subliminal, de dirlos: escoltin, com que a l'Estat espanyol és un altre el Govern que hi ha, o ha estat un altre partit el que hi ha governat, doncs intentaré atacar aquell per defugir les meves responsabilitats. No ho faré així, però sí que penso que a l'hora que hagi d'entrar en concret en el que està passant a la nostra economia catalana, hem de donar un marc de referència molt clar del que està passant al conjunt de l'Estat espanyol, perquè és allà on són realment els grans paràmetres, els més importants, que influeixen l'economia catalana. I si va ser, precisament, en els Pactes de la Moncloa on es va començar un cert estil de tractament i de contenció de la crisi econòmica mentre s'estava discutint la Constitució, podem dir i podem afirmar que no va ser fins a l'any 79 que en el conjunt de l'Estat espanyol es va fer una política contundent, una política coherent d'enfrontament a la crisi econòmica. I aquesta és la primera constatació.

Quan els països a partir de l'any 74-75 ja porten aquesta línia de contenció contra la crisi, nosaltres, d'una manera més o menys vertebrada, amb uns objectius més o menys prioritzats en el conjunt de l'Estat espanyol, no ho fem fins a l'any 79. I

l'any 79, al voltant d'aquells grans debats, del PEN i de la política a mitjà i llarg termini, es marquen també tres grans objectius: un creixement de la producció, a través, fonamentalment, de l'estímul i del demarratge que havia de significar la inversió pública; un millorament del mercat de treball; un control del procés inflacionari sobre la base de la concertació social; a la vegada una liberalització dels preus interiors, frenats, bàsicament, també per les importacions, i això havia de portar, precisament, a aquest esquema de contenció.

Els objectius que s'havien marcat era un creixement d'un 4,5%, molt diferent del que va passar l'any 79, que es va créixer un 1,5%, a causa, fonamentalment, de dos grans factors: al fet que el Pressupost es va aprovar molt enllà de l'exercici —cal tenir present aquest factor d'una certa actualitat— i també per l'encariment dels preus del petroli, que varen situar aquest creixement en un nivell molt inferior. I en aquest sentit la inflació va créixer del 12,5% que s'esperava a un 15,75; l'atur se situava en un 9%, i mentre s'esperava un dèficit de 155 000 milions, en realitat va ser de 246 000. La balança de pagaments encara era positiva, donava 1 200 milions de dòlars, però ja en l'últim semestre es començava a notar que havia començat a desaparèixer la disminució de la nostra moneda que havia tingut l'any 77.

L'any 79, com vostès saben, es dona un nou increment de la crisi econòmica; una altra vegada tornen a pujar els preus del petroli d'una manera desmesurada, el mercat financer torna a sofrir unes greus crisis, i Espanya, en aquesta contenció de la crisi, a la qual s'havia enfrontat d'una manera tardana, quan l'havia començat a reconstruir d'una manera coherent, aquesta segona etapa de la crisi econòmica deixa en entredit aquesta situació de contenció i, d'una manera molt més dura que en altres països, tornem una altra vegada a quedar en una situació realment difícil. I, per tant, l'any 81 nosaltres no creixem ja aquell 1,5% que havíem crescut l'any 79, sinó que creixem només el 0,5%; la taxa d'atur passa del 9% al 14,5%; la inflació tot just l'abaixem un punt, estem una mica per sobre del 14% —i encara estem en aquesta mateixa situació avui dia—; el dèficit públic passa dels 246 000 milions que abans he esmentat a 700 000, i el sector exterior que deia que abans passava per un superàvit de 1 200 milions de dòlars, passa a 5 000 milions de dèficit. Realment, l'any 81 ens trobem en una situació en què aquesta segona onada de crisi iniciada l'any 79 i d'àmbit mundial ens desborda.

I permetin-me, per anar entrant ja en els grans paràmetres de l'economia catalana, que em centri d'una manera especial a l'any 82, perquè, precisament, les dades diferencials del que està passant a la resta de l'Estat espanyol i del que està passant a Catalunya ens poden donar i ens poden marcar la pauta de quina és la naturalesa de la crisi econòmica que nosaltres estem passant. I ho faré també sense intentar anar per greuges comparatius, sinó senzillament perquè, des de la responsabilitat política nostra, puguem entendre la naturalesa d'aquesta crisi i que la diferenciació de com s'està passant aquí respecte al conjunt de l'Estat espanyol vulgui indicar l'autoassumpció de responsabilitats nostres més que anar comparant des d'un punt de vista comparatiu —que també ho haurem de fer, però no és ara l'objectiu del que jo pretenc.

Fixin-se, per exemple, com l'atur, a la resta de l'Estat va créixer l'any 80 un 21%, i a Catalunya creix un 39%. L'any 81

creix un 22, i a Catalunya un 26. L'any 82, a la resta de l'Estat creix un 12, i aquí, a Catalunya, un 25. Quan diem aquest diferencial volem dir que la crisi econòmica se centra fonamentalment en un tipus d'economia com la catalana, i és precisament en els fets diferencials que es significa l'economia catalana respecte a la de la resta de l'Estat espanyol. Per exemple, una dada ben significativa: en el conjunt de l'Estat espanyol, i segons l'enquesta de població activa, es destrueixen a Espanya 70 000 llocs de treball durant l'any 82. Saben quants se'n destrueixen a Catalunya durant l'any 72? 78 000. És a dir, que en el conjunt de la balança es creen 8 000 llocs de treball nous a la resta de l'Estat, i tots els llocs de treball d'aquesta balança es perden a Catalunya, i això, cal entendre-ho per a veure de quina naturalesa és la crisi econòmica que està patint el conjunt de l'Estat espanyol. Ho podem mirar, per exemple, des d'una altra perspectiva a l'hora d'entendre aquesta diferenciació de la crisi de l'Estat envers Catalunya. Per exemple: l'any 73, Catalunya representava, quant a percentatge de producte interior brut, el 22,27%; l'any 80 representàvem el 18,27%. Tinguem present —i aquest serà un dels altres punts en què intentaré posar especial èmfasi— que si Catalunya, en un moment determinat de la història, en l'inici de la història moderna, és a dir, sobretot entre començament i meitat del segle passat, va ser capaç —i això tots els que hem llegit *Els industrials i polítics* i tots els qui hem llegit la història d'Espanya i d'Amèrica, per exemple, ho tenim clar— d'arrancar d'una Espanya subdesenvolupada agràriament i d'una Espanya que en termes actuals en diríem tercermundista, cap a una Espanya industrial i dintre de la roda dels països moderns, si Catalunya va ser això, si realment en aquest moment som en una cruïlla important en aquest sentit, hem de veure quin és el paper que significa Catalunya dintre d'aquesta projecció econòmica de tot l'Estat espanyol. Per tant, cada pas endarrera que signifiquen aquestes xifres fredes, aquests paràmetres econòmics, indica la possibilitat que té Catalunya de poder empalmar amb aquest situació de redreçament econòmic que, d'una manera o altra, tard o d'hora, es preveu en el conjunt de l'economia mundial.

I dintre d'aquests paràmetres, per exemple, Espanya està avançant en la seva projecció de comerç exterior, que indica senzillament l'engranatge que hi ha entre la nostra economia i l'economia mundial, cap on l'orientem, ja que resulta que el nostre comerç exterior amb països punters va perdent importància; no ens contrastem des del punt de vista tecnològic i comercial, tant amb els Estats Units, amb el Japó, amb Alemanya, i, en canvi, incrementem el nostre procés comercial amb països amb més problemes, com són els mateixos països de l'OPEP que jo abans esmentava, amb França, per exemple, i amb els països de l'Amèrica llatina. D'una manera o altra, això es nota, per exemple, en la cotització de la nostra divisa a termini, on realment es va veient quina és la perspectiva que tenim en el nostre comerç exterior, es veu que nosaltres hem de redreçar; tenim aquí un gran problema al davant, un gran repte al davant, que és la nostra capacitat tecnològica, comercial, d'exportació, d'infraestructura industrial per a poder-nos enfrontar mínimament amb aquests grans països que, d'una manera o altra, han de marcar la pauta del progrés econòmic i del benestar dels nostres ciutadans. Això vist, per exemple, des del punt de vista del sector exterior.

I, analitzat, per exemple, l'any 82 des del punt de vista de la

inflació, en el sentit que els nostres costos realment han d'anar lligats, en la seva projecció monetària, a una competitivitat exterior, en la mesura que aquests diferencials inflacionaris siguin cada vegada més grans, i vol dir que ens allunyem de projectar la nostra economia real —la interior d'Espanya— respecte a la de tot l'Estat? Estem encara en uns diferencials importants. Jo els vull llegir, per exemple, les taxes d'inflació d'Holanda, el 4,2%; d'Alemanya, el 4,6; a Anglaterra, 5,4; recordeu, a Espanya, el 14,4; la mitjana de la Comunitat Econòmica Europea, el 9,4. Vegin, senyores i senyors Diputats, en aquest diferencial la capacitat o la incapacitat del nostre propi país d'entrar a roda dels països que realment podem ser desenvolupats i que podem aportar al conjunt mundial la visió progressiva de la nostra capacitat de creació de riquesa.

I així mateix haurem d'entendre aquesta capacitat d'engranatge internacional —a través del dèficit públic— per a veure si, a través del dèficit públic, el que estem fent és aquest demarratge de les nostres inversions i de la nostra economia, o el que estem fent és intentar anar finançant la nostra incapacitat d'assumir la realitat, i, aleshores, atribuir aquesta incapacitat als mecanismes financers. O intentant finançar el deute públic, a través de captar els recursos, a curt termini, de la capacitat d'estalvi del país, encarint la capacitat de diner, que després les empreses hauran d'anar a buscar per a tirar endavant les seves pròpies activitats econòmiques i, per tant, amb un major risc i una major incapacitat de crear llocs de treball, o un dèficit públic finançat apellant al Banc d'Espanya, que significa anar a incrementar la inflació que abans esmentava.

Quan nosaltres diem que a Espanya estem a quasi el 6% del producte interior brut del nostre percentatge quant al deute, estem dient una capacitat molt forta d'endeutament, perdó, estem ja al límit del nostre endeutament, i significa que o, aquest endeutament, el fem servir realment per a apuntar el tret cap a aquest ensemblatge definitiu que, d'una manera o altra, ha de significar el fet de sortir de la crisi, o, si significa una certa incapacitat, pot ser que això realment sigui ja una situació *de facto* del nostre país, que no voldríem cap dels qui som aquí.

I això, realment, té una expressió gràfica des del punt de vista tècnic: és la taxa de creixement. Nosaltres, en aquests moments, creixem l'1,3%, per exemple, l'any 82; s'ha dit que, o es creix el 4 o el 5% per anar mantenint la mateixa taxa d'atur i el mateix nivell d'activitat... Nosaltres estem creixent molt per sota d'això, perquè en la taxa de creixement és allà on realment es noten les contradiccions no assumides per la mateixa societat, tant de factors que ens vénen de l'exterior com de factors que vinguin de dintre de la nostra pròpia economia.

I permetin-me aquest breu repàs des del punt de vista de l'economia i de la crisi internacional i des de l'Estat espanyol per a poder-ne treure una colla de conclusions, per a anar a apuntalar-me ja en el que serà l'eix de la meua intervenció, que és l'economia de Catalunya.

Primer punt. Sembla clar que la crisi financera internacional i els instruments de finançament que varen néixer des de Bretton Woods obliguen tots els països a la impossibilitat de mantenir el nivell de vida per sobre de les seves possibilitats reals. No podem apellar més a l'endeutament i al finançament exterior per a mantenir un nivell de vida que realment no sigui el

que nosaltres anem fent a través del nostre esforç, a través de la nostra creativitat.

Segon punt que sembla important. Els Estats, en aquesta ordenació financera mundial, ja no serveixen tant per a captar recursos i finançar aquestes contradiccions, sinó que han d'accentuar el seu sentit impulsor i revulsiu de les parts de la societat, de totes les parts econòmiques de la societat, per a poder anar assumint, d'una manera creadora i positiva, això que de vegades s'ha traslladat al finançament i al dèficit públic. I en aquest sentit —després en faré especial referència—, des d'aquesta tribuna s'ha dit moltes vegades i avui es vol tornar a repetir, referit concretament al Govern central, que nosaltres donem suport a aquesta convocatòria del Govern central, de totes les forces econòmiques i sindicals del país, per poder anar assumint aquestes contradiccions que de vegades hem traslladat al finançament exterior i tornar un altre cop, des de l'àmbit de tot l'Estat espanyol, a assumir el nostre propi destí econòmic, a través de l'esforç i de la responsabilitat dels nostres ciutadans.

Tercer punt. El dèficit, si realment ens l'hem d'autofinançar nosaltres, el dèficit públic, haurà d'anar cada vegada a ser més contingut, perquè la capacitat d'estalvi haurà de finançar també aquest revulsiu, que ha de sortir de la mateixa societat, a través d'aquesta gran concertació. Per tant, ens haurem d'estrener el cinturó —dit en un llenguatge ben popular i probablement no correcte— des de l'Administració pública, des de les centrals, des de la patronal, des del sistema financer, i simplement la conjunció d'aquests esforços serà el que la via dels fets, no ja la voluntat política, sinó el que la via dels fets dels grans canals de finançament internacional ens obliga a replantejar.

Però, aleshores, quan nosaltres parlem d'aquests grans quadres macroeconòmics i els referim a la situació catalana, podem pensar que, des d'aquí, l'economia té uns altres paràmetres per a anar-los avaluant. Evidentment, si des del punt de vista internacional ens obliga a l'autoassumpció de les nostres pròpies responsabilitats en el si dels mateixos països; si, per altra part, fem una anàlisi, que jo avui estalviaré, de les nostres competències, des del punt de vista autonòmic, i lligar-les amb totes les capacitats de diverses polítiques econòmiques que poden existir, i arribem a la conclusió que les nostres possibilitats, des del punt de vista competencial, són a mitjà i a llarg termini, i fonamentalment basades en l'oferta, quant també a capacitat de convocatòria política de les parts socials, i si, per altra part, sabem que a Catalunya la gran força econòmica és aquesta capacitat creadora de la mateixa iniciativa privada, aquestes tres grans línies conjuntades ens poden estalviar molt probablement en aquest debat, el que si cal és una política d'oferta, si cal una política de demanda, si cal el model francès, si cal el model anglès, perquè les nostres competències, i una mica la tendència que significa la política econòmica d'àmbit mundial, i el que significa el tarannà econòmic de Catalunya, ens porten a un plantejament de l'economia molt des del punt de vista d'aquest teixit social que hi ha al nostre país.

I avui tots els ciutadans de Catalunya saben, i només fa falta ser un lector més o menys continuat de diaris, que les nostres empreses, allà on realment es fa economia en aquesta significació del que significa l'economia privada a Catalunya, van caient. I si la setmana passada, per exemple, nosaltres sabíem,

doncs, que Puigneró feia suspensió de pagaments, l'anterior era COESA, però encara no fa uns mesos era Torres Hostench, Aiscondel, el Banc Industrial dels Pirineus, etcètera, que han fet suspensions de pagaments. I podria dir «la gran llista», que em penso que no val la pena dir, però sí que m'ha semblat important dir-ne unes quantes des del punt de vista gràfic perquè signifiquen la nostra capacitat de proximitat als problemes reals que té el país. I si això és així, i a més a més a aquestes que realment surten als diaris, hi hauríem d'afegir aquella quantitat d'empreses que estan visitant despatxos de Conselleries de la Generalitat, o que estan visitant delegacions dels Ministeris aquí, a Barcelona, intentant veure com ho han de fer perquè no poden pagar la Seguretat Social, que és una altra manera també de tenir les empreses ensorrades, i que ho estan, i que ho estan més del que pugui semblar..., doncs, quan veiem tot això, hem de veure quina és la capacitat que, des de Catalunya, tenim perquè pugui ser la nostra economia aquell revulsiu que, dintre del conjunt de l'Estat espanyol, ha de donar un Estat modern i ha de donar un Estat industrial.

I probablement, dit d'una manera molt simplista, nosaltres sabem que l'economia de Catalunya tirarà endavant, les nostres empreses tiraran endavant —hem de parlar ja amb aquest llenguatge en parlar de l'economia de Catalunya—, quan fem la nostra producció més bona i més barata que els nostres competidors amb els quals ens volem contrastar, no amb els nostres competidors amb els quals no ens volem contrastar, des del punt de vista econòmic. I, evidentment, si resulta que, per exemple, aquesta ampolla que tinc aquí davant, la fa més barata i la fa més bona una indústria feta al Japó, o als Estats Units, o feta a Alemanya, la fa més bona i la fa més barata que feta aquí, a Catalunya, nosaltres no crearem llocs de treball fent ampolles aquí, a Catalunya, sinó que es crearan al Japó, a Alemanya o als Estats Units. I aleshores ens haurem de preguntar, d'una manera col·lectiva, si volem que el destí econòmic de Catalunya tingui la unitat que significa, per exemple, aquest debat, ens haurem de preguntar aquesta pregunta tan senzilla de com podem fer aquesta ampolla més barata. I, des del punt de vista econòmic —i perdonin la caricatura, però penso que des del punt de vista polític és gràfic—, nosaltres sabem que a Catalunya no posarem preu a les matèries primeres que van dins d'aquesta ampolla perquè no n'hi ha. I també torno a referir-me al que va significar de drama econòmic a Catalunya, a començaments del segle passat, el fet que no s'hi haguessin trobat matèries primeres, que prou que se'n van buscar, per al conjunt del país.

I quins són els components dels costos amb què nosaltres haurem de computar perquè realment això pugui, d'una manera o d'una altra, tenir una via competitiva? Evidentment, si en aquesta ampolla —i perdonin el grafisme— jo hi haig de posar un cost fiscal superior al Japó o als Estats Units o a Anglaterra, aquí ja hi tinc un punt de competitivitat difícil d'aconseguir per a crear llocs de treball i per a tirar endavant l'economia. I si resulta que l'empresari que fa aquesta ampolla ha d'anar a buscar un descompte comercial al 22 o al 23%, i l'altre senyor d'un altre país el troba al 15 o al 12%, realment els llocs de treball es crearan en un altre país, i no aquí. I si resulta que el senyor fabricant, que fa aquesta fàbrica de fer ampolles, resulta que fa la fàbrica amb una tecnologia passada de moda, amb màquines de segona mà i mal fetes i que intenta recuperar

aquest capital en poc temps, aquesta ampolla sortirà més cara que el senyor empresari d'un altre país que ho fa amb una màquina més bona, amb la tecnologia més en punta i que intenta recuperar el capital, perquè hi té confiança, en més anys. I si resulta que el treballador d'aquest país fa dues ampolles per minut i un altre treballador d'un altre país en fa deu per minut, nosaltres no crearem llocs de treball fent ampolles. Sé que l'acudit de «bufar i fer ampolles» és fàcil. (*Rialles.*)

Nosaltres, des de Catalunya, hem d'intentar que la nostra producció es pugui contrastar, quant a costos, dintre de la nostra producció, amb aquests països. Anem-ho a mirar. Nosaltres els diríem, des de la Generalitat, senzillament, que nosaltres no hem posat impostos. En el primer punt, no hi volem fer més mistica que aquesta: no hem posat impostos. Per tant, en aquest sentit, no hi hem contribuït.

Segon punt. Com estan els costos financers des de Catalunya? Jo no voldria fer aquella anàlisi que s'ha fet moltes vegades de dir: «Des de Catalunya, tenen molt més pes específic les Caixes; les Caixes capten un passiu més barat; aquest passiu més barat té unes implicacions i unes obligacions envers l'economia de l'Estat que ens sostenen, i ens ve diner captat més car, a través de la banca privada...» No, simplement voldria dir quin és el repte que, en aquests moments, té el nostre país, des del punt de vista financer.

Sàpiguen que un dels grans factors importants en aquest moment, així com en anys anteriors eren altres, en aquests moments un dels grans factors de fallida d'empreses són els costos financers. Voldria referir-me a una dada que de vegades es desconeix: per exemple, en el conjunt de l'Estat espanyol, entre l'any 81 i el 82, l'increment de passius en fallides i suspensions de pagaments va créixer un 35%; a Catalunya, en el mateix període, creix un 67%. Voldria que es tingués ben present una cosa tan pragmàtica i tan senzilla com allò que de vegades diu algun empresari: «Escolti, jo he estat treballant, he anat fent beneficis, però he tingut una enganxada, que se me n'ha anat tot l'excedent empresarial d'un any.» Doncs això és real, i aquestes xifres indiquen això; a més que fan fallida aquestes empreses, resulta que deixen molt sotragades les empreses de les quals són proveïdors, etcètera; vol dir això. I, a Catalunya, també aquest paràmetre s'ha de tenir present. Les suspensions de pagaments i les fallides influeixen molt directament, per exemple, en això. I fixin-se en quin diferencial estem, que si nosaltres representem, més o menys, aquestes soles xifres que hem anat dient sempre, un 16% de la població, un 20% de la renda nacional, quant a suspensions de pagaments i fallides en el seu passiu representàvem, l'any 79, un 31%; l'any 81, un 37, i l'any 82, un 40.

Però entrem una mica més a fons en aquest problema del finançament, perquè realment és d'aquells problemes que preocupen més la gent que té aquesta activitat econòmica quan, per exemple, van al banc i es troben amb aquests tipus d'interès, del 22, del 23 i del 25%, agreujat últimament —cal dir-ho així— per la competència en captació de passiu del mateix Estat, a finançar, sobretot, els dèficits que abans esmentava. Però tinguem present, per exemple, una cosa: en aquest moment, així com l'any 81 el cost interbancari del diner, que, d'una manera o altra, significa aquest espai de mercat lliure on es marca el preu real del diner, oscil·lava entre el 13 i el 19,5%, l'any 82 estava entre el 14 i el 24 i en aquests moments, jo no

els ho puc dir, però està més amunt d'això.

Cal tenir present l'eficiència, en aquest sentit, del sector financer, i ho voldria comparar, per exemple, amb la banca americana.

Els sous i els salaris, les despeses generals i d'amortització de la banca americana representen sobre el passiu un 1,92%. Això mateix, en els set grans bancs de l'Estat representa el 3,66. És a dir, hi ha un 1,75% de diferència, pràcticament, que vol dir que, només per això, el diner, quant a costos, en aquest país ja puja, sobre aquells països amb els quals nosaltres ens hem de contrastar, un 1,75% més.

No entrem, per exemple, en tota la problemàtica que significa canalitzar els recursos a través de les garanties personals que es demanen a tota la gent que accedeix als crèdits, amb la qual cosa ja impliquem el risc de la pròpia empresa amb el risc personal de la gent. Simplement vull remarcar que en aquests moments, la consciència de risc de la gent que actua econòmicament en l'àmbit privat del nostre país, és molt per sobre de la mitjana del que es podria realment, d'una manera normal, portar. Per molts factors, i també per l'efecte de les garanties financeres que en aquest sentit es demanen. Tinguem present, per exemple, que un empleat de la banca que actua en el nostre país —concretament, en els set grans— té, al voltant d'ell, 51 milions de pessetes, i que, això mateix, aquest mateix paràmetre als Estats Units representen 140 milions. Significa que la nostra maquinària financera és una maquinària feixuga per a posar-se en la competitivitat que es demana, el repte aquest que nosaltres estem intentant de formular. Aleshores d'aquí, d'aquest fet, en deriva una situació que tots vostès coneixen de sobres, és a dir, els alts riscos juntament amb les gran remuneracions de l'Estat pel deute porten a un alt preu dels passius; aquest preu dels passius bancaris porta, lògicament, a un alt preu dels actius; aquest alt preu dels actius porta que les empreses dèbils no hi puguin accedir i que les fortes o intentin anar cada vegada més a l'autofinançament, reduint la seva activitat, o que accedeixin al crèdit i que, aleshores, entrin en aquesta espiral de major endeutament. I, evidentment, unes empreses dèbils i que no poden sortir del sector, perquè de vegades els és més car sortir del sector que no pas quedar-s'hi, perquè moltes vegades la motivació per la qual es queden és aquesta, encara, en aquest procés d'endeutament que fa que, en aquest entrellat del fer productiu i econòmic català, se'n ressenti com se n'està ressentint en aquests moments.

I dintre d'aquesta línia jo voldria explicar —he parlat més o menys d'una manera molt puntual de l'aspecte fiscal i també he parlat del sistema financer— què és el que està passant en els grans sectors de l'economia de Catalunya.

Jo vull dir senzillament una cosa, que és que hi ha sectors que realment funcionen, que funcionen i que s'aguanten —alguns d'ells amb una certa agressivitat—, que hi ha sectors que no s'aguanten i que ho passen malament, i que els sectors que no s'aguanten tenen el perfil fonamentalment industrial

Jo esmentaré, per exemple, sectors com el metallúrgic, com el tèxtil, com el químic, tradicionals en el nostre país, que aguanten amb greus dificultats el seu nivell d'activitat, si no la perden; sectors com, per exemple, el de turisme, i els documents que vostès tenen lliurats indiquen, doncs, que està en

unes virtualitats importants, i que va tirant i que va aguantant força bé; sectors com l'agricultura, per exemple, que aguanta, i aguanta amb una certa dignitat i amb una certa capacitat d'enfrontar-se amb el futur, o, per exemple, sectors com el de la construcció, que està en una situació realment difícil.

Faré un breu repàs sectorial en aquest sentit, no pas per a fer un petit estat d'opinió i de conjuntura, sinó per a veure quina és la situació real d'aquests grans sectors del nostre país.

A la construcció, per exemple, l'any 79, hi treballaven 185 000 treballadors, ara n'hi treballen 150 000, és a dir, 35 000 menys. Per primera vegada en el conjunt de l'Estat, des de l'any 76, s'ha treballat una miqueta més; tot i això, s'ha treballat un 13% menys que el mateix any 76, és a dir, s'ha treballat una mica més que l'any 81, però molt menys que l'any 76. En el conjunt de Catalunya, amb tot, encara és negatiu: s'ha treballat menys. Tinguem present, per exemple, que indicadors com el consum de ciment han augmentat però, en canvi, els llocs de treball han disminuït, és a dir, l'efecte d'absorció de mà d'obra del sector de la construcció cada vegada minva. Pensem, per exemple, en la influència que tenen en aquest sector el fet de l'habitatge, la debilitat de la demanda —després esmentaré dintre les coses que la Generalitat ha anat fent fets que incideixen directament en això. Pensem, per exemple, en la incidència que té en aquest sector el retard en els pressupostos, tant de l'Estat com de la Generalitat; en el sector de la construcció, per exemple, l'any 82 va significar una certa represa perquè, tant l'Administració local com l'Administració autonòmica, com l'Administració de l'Estat, varen ser prou significatives per a donar-li una certa vitalització. El retard en això és, realment, un factor negatiu, i això fa que la nostra construcció en aquest moment, que sempre ha anat a remolc de les expectatives de futur quant a l'economia general, es trobi en greus dificultats, continua anat acomiadant gent amb el ritme que jo els he estat explicant.

En canvi, en el sector agrícola, si, a Catalunya, la població agrària, l'any 70, significava el 4,62%, ara significa el 7,14%. I ho significa, no pas en aquell sentit que en els moments de desenvolupament gent del sector agrari ha de sortir cap al sector industrial, sinó que significa l'enfortiment industrial del mateix sector agrari, és a dir que indica una capacitat de futur important d'aquest sector. Nosaltres hem multiplicat per tres les exportacions de productes agraris de Catalunya: de 9 300 milions hem passat a 29 000. Tenim unes indústries apuntalades sobre aquest sector que realment són importants i que van guanyant espai, i tenim una certa capacitat d'assumpció tecnològica que fa que, des d'aquest sector, Catalunya pugui tenir un cert descans des del punt de vista de la crisi econòmica.

No passa així, per exemple, en el sector del metall, en què, l'any 78, treballaven 252 000 catalans i ara només en treballen 234; és a dir, n'ha perdut 18 000. Vostès saben que aquest sector va tenir una gran importància en el moment del gran desenvolupament econòmic general del país, els anys seixanta i els anys setanta, però aquest desenvolupament del sector metallúrgic ha anat cavalcant sempre sobre la capacitat també d'expansió de la mateixa economia. No ha creat, no ha estat capaç de crear aquella terciarització basada, precisament, en el seu sentit industrial per a poder crear aquell valor afegit que doni possibilitats de poder comercialitzar amb l'exterior. Co-

mercialitza fonamentalment amb el nord d'Àfrica i amb els països de l'Orient Mitjà amb tots els condicionaments que abans ja he esmentat, d'aquest tipus de comercialització, especialment en la indústria bàsica. I no voldria parlar, ja d'una manera més concreta, dels subsectors, de transformats metàl·lics, de maquinària no elèctrica, etcètera, però sí que voldria fer una especial referència —perquè és important per al nostre país— a tot el que és la indústria de la locomoció.

Vostès saben que les grans indústries d'aquest país —la SEAT, per exemple, la Motor Ibérica, l'ENASA i la MEVOSA—, de diverses maneres, han anat buscant el seu «partenaire» exterior, estan fent l'adequació a la crisi intentant assumir tecnologia vinguda de fora, i van tirant endavant. Moltes vegades, en aquesta crisi de les mateixes grans empreses, la Generalitat hi ha tingut un paper important a l'hora de buscar aquest ensamblatge, fet amb tota la prudència i amb tota la discreció del món —hi hem estat presents en aquest sentit—, però, evidentment, aquesta crisi que ha costat suors a moltes d'aquestes empreses —la SEAT, etcètera— significa també els greus problemes que ha significat per a tota la indústria auxiliar de l'automòbil, de vegades no prou coneguda en l'àmbit general de l'economia, perquè està situada d'una manera molt més anònima, però aquí, a aquestes empreses, moltes vegades els traslladen part de les seves mateixes crisis.

Així mateix, podríem parlar, per exemple, del sector tèxtil. Del sector tèxtil, en què treballaven 13 000 persones menys, comparant l'any 78 amb l'any 71. Un sector tèxtil la mitjana de creixement de les exportacions del qual, des de l'any 74, ha estat del 12%.

Jo voldria que tinguessin present, les senyores i els senyors Diputats, una xifra important en aquest sector. Vostès saben la gran mobilitat dels capitals en aquests moments, i que vostès es poden trobar amb capitals de països de l'àrea occidental que estan operant —quant a mà d'obra i això— amb països, per exemple, del sud-est asiàtic. La nostra indústria tèxtil està competint en aquests tipus de mobilitzacions de capital, i en aquests tipus de mercat. Sàpiguen que el preu/hora, en dòlars, del Pakistan és d'un 0,35 —i quan dic el Pakistan dic que aquí hi ha molta indústria tèxtil ubicad—; el de l'Índia és el 0,33; el de Hong Kong és el 1,70, i a Espanya, per exemple, és el 4,20. Tinguin present que, quan nosaltres diem que la indústria tèxtil espanyola des de l'any 74 ha crescut un 12%, vol dir que la capacitat tradicional d'aquesta manera de fer industrial del nostre país, actuant amb aquests forts hàndicaps, significa la voluntat de resistència d'aquest gran teixit —i valgui la redundància— que significa aquest conjunt d'empresaris i de treballadors del nostre país que han mantingut la indústria en aquests nivells d'exportació.

Evidentment, una exportació que de vegades és per sota-preu, una exportació que de vegades es fa precisament amb importacions vingudes des de fora, com aquestes de xoc; per exemple, aquests dies hem tingut ocasió de veure-ho en el sector seder. Vostès saben que hi ha grans contingents de manufacturats de seda que ens vénen o bé dels Estats Units o bé del Japó i que entren de cop aquí i que poden ensorrar, per exemple, el conjunt d'indústries sederes del país. Aguanten això, aguanten, per exemple, la competitivitat. A vegades els he esmentat algunes empreses que no estan situades aquí, però que són de l'Estat; aguanten això. I diria que aquest 12%

indica, al meu entendre, la voluntat de permanència d'aquest tipus d'indústria tradicional del país, una gran capacitat de resistència que ha pogut mobilitzar unes inversions a través del Pla de Reconversió, cosa que no es feia des de l'any 74, per exemple; tinguin present que l'any 79 es va invertir un 35% menys en la indústria tèxtil que l'any 74. El Pla de Reconversió mobilitza això, el Pla de Reconversió torna a ser aquella línia modèlica que en el conjunt de l'evolució de l'Estat espanyol recent, que va des dels pactes de la Moncloa, a la signatura dels acords interconfederals, quan es posen d'acord les parts socials: empresaris, treballadors i la mateixa Administració pública, mobilitzen, com es mobilitza també la indústria tèxtil aquesta capacitat inversora, i fa front a aquestes situacions.

No voldria parlar, perquè em penso que em faria massa llarg, des del sector químic. Sàpiguen que aquest és un dels sectors que sí que ha engolit mà d'obra, és a dir, s'han incrementat en 32 000 els llocs de treball, que hi ha greus descompensacions, no ja en tots els cicles de la química bàsica introduïdes en el nostre país, la qual cosa ens posa en handicap en la competitivitat exterior. Pensin, per exemple, en el greu problema de l'aigua que significa Tarragona, en aquest sentit, quant a l'encariment dels costos; la dependència tecnològica de l'exterior d'aquestes empreses tan grans, concentrades en capitals, en relació amb la mà d'obra, etcètera, però sí que significa que aguanta, d'una manera o una altra, en el nostre país.

Perdonin aquest breu repàs, mal fet però sintètic; però sí que voldria indicar que en el conjunt de Catalunya tenim aquesta xarxa econòmica que aguanta, aquesta xarxa econòmica densa, aquestes taules input-output realment fortes, però fortes per a anar aguantant la crisi no sabem fins quan, si no li donem una nova saba, una nova empenta, i aquest és el repte que té el nostre Parlament a l'hora de plantejar-se el problema econòmic de Catalunya.

Jo voldria, simplement, deixar aquest repte plantejat aquí, perquè tot i la nostra manca de competències en aquest sentit, sí que la responsabilitat política de representar un poble que, realment, des del punt de vista econòmic, ha aportat valors reconeguts per tot l'Estat espanyol, en aquest sentit, ens porta a fer que nosaltres també, des de Catalunya, modelem una política de concertació social que ens permeti de donar aquest gran missatge d'una Espanya moderna en aquest sentit.

Permetin-me que acabi aquí aquesta primera part, i em salti algunes de les coses de què jo voldria parlar, des del punt de vista competencial, i que em dediqui a dir què és el que nosaltres hem fet des de la Generalitat i, evidentment, en un discurs d'aquest tipus podré fer ressaltar únicament tres o quatre coses que a mi m'han semblat, des del punt de vista polític, més característiques.

Nosaltres, des del punt de vista econòmic, hem intentat ser al costat de la societat catalana i de la societat econòmica del país. Ho hem intentat de fer, perquè sabem que és precisament a ser al costat de la societat allà on es troba la major potencialitat. No vull recordar coses que ja són en el dossier que vostès tenen, o el 80% del que significa la iniciativa privada dintre del conjunt de l'Estat espanyol, i, més, a Catalunya. Però nosaltres, des de la Generalitat, hem estat, per exemple, en un factor tan important com és el problema de la desocupació. Jo no voldria, en aquests moments, esgotar la capacitat d'escoltar dels senyors Diputats a través del que s'ha anat fent i que s'ha

anat programant sobre l'atur, però sí que m'agradaria deixar constància que, d'una manera o una altra, hem estat realment constants a intentar de convocar les parts en aquest sentit, ja sigui d'una manera, ja sigui d'una altra, mirant que el diàleg d'assumpció d'aquest problema de la desocupació hi sigui, unes vegades amb les centrals sindicals i la patronal i altres vegades amb la federació i amb l'Associació de Municipis, perquè creiem que en la mesura en què aquest catalanisme polític representat per les diverses instàncies i les diverses Administracions assumeixi el problema de l'atur, Catalunya comença ja també a agafar consciència del que significa el seu propi destí econòmic en el conjunt de l'Estat espanyol, o, almenys, l'assumpció d'això significa assumir també les responsabilitats d'aquest endegament de l'economia de tot l'Estat.

Simplement vull deixar constància que de totes aquestes convocatòries n'han quedat coses. Ha quedat, per exemple, que a través de tres diversos plans d'ocupació s'han ocupat tres vegades més de 4 000 persones cada vegada. I ha quedat, per exemple, que a través de 500 milions —i vostès saben que això és una ridícula, sobretot si comparen, per exemple, que entre Anglaterra, França i l'Alemanya juntes, destinen a la formació juvenil un milió i mig de pessetes... Evidentment, si vostès comparen aquestes xifres treuen els percentatges que corresponguin a Catalunya: nosaltres, 500 milions...

Doncs, només hem fet això, però hem fet això, i hem de dir que el gran debat que hi ha, per exemple, en aquests països, per veure si la introducció dels joves en el món del treball es fa en la línia dual, per exemple, que fa Alemanya que consisteix a mirar si les empreses privades, juntament amb tota la xarxa de formació professional, poden anar introduint la figura de l'aprenent, cosa que aquí tots hem dit tantes vegades, o en la línia, per exemple anglesa, on se centra fonamentalment, primer, en una fase de formació i, després, en l'altra fase, ja, d'entrada en el món del treball; evidentment, un model molt més barat, però molt menys efectiu... Jo els podria dir, per exemple, que a Anglaterra han passat, entre el 67 i el 80, de tenir 236 000 aprenents a tenir-ne 150 000, i que a Alemanya, de tenir-ne 450 000 n'han passat a tenir 650 000. En aquest gran debat nosaltres hi hem estat d'una manera molt modesta, amb 500 milions, però nosaltres, a l'ajuntament de tal lloc, a tal empresa, hem pogut col·locar aquest aprenent, hem intentat fer aquella cooperativa, hem intentat, per exemple, introduir els joves parats a la campanya d'alfabetització de l'Ajuntament de Sant Adrià o d'allà on sigui, hem intentat ser presents, també, en aquests grans debats de la política ocupacional que hi ha a tot l'Estat espanyol.

Una altra línia, per exemple, també de presència en aquest sentit, és que a través de la CARIC nosaltres hem intentat donar unes ajudes a totes aquelles empreses que han assumit el risc de tirar endavant i que es troben amb dificultats. Ja dic que em sembla que en el debat d'avui no es tracta tant de veure si la CARIC s'ha de muntar així o aixà, sinó a veure si realment des de l'assumpció de les nostres responsabilitats polítiques des de la Generalitat hem intentat d'estar al costat d'aquests empresaris amb problemes, per exemple, d'aquesta manera.

O, per exemple —i això avui mateix, aquest matí—, m'ha vingut un telegrama d'una gran empresa situada a Vilanova, demanant-me que faci una gestió amb una Caixa determinada

per veure si se'n surten; és a dir, aquest ser present, que desgasta molt des del punt de vista polític —tinguin present les senyores i els senyors Diputats que, amb aquest anar fent gestions així, d'una manera continuada, arriba un moment que els mateixos interlocutors teus arriben a separar-se pel risc que significa tenir aquesta connexió amb els mateixos Consellers, per exemple—, però això ho hem intentat fer, i aquesta és una de les maneres, també, d'anar acomboiant la crisi econòmica del nostre país.

Ja, d'una manera més clara, en l'exercici de les nostres mateixes competències, essent presents, d'una manera directa, en els plans de reconversió de l'Estat en el tèxtil, en el d'electrodomèstics de la línia blanca, en els acers comuns, en els semi-transformats del coure, en els components electrònics. O, per exemple, en tots aquests subsectors que s'han anat endegant; no els voldria llegir tots, però, per exemple..., perquè sapiguem el dring que fan alguns d'aquests subsectors: el de draperia fina, el de maquinària tèxtil, el de la màquina-eina per a arrencada de material, el de la concentració de mostos de raïm, etcètera, aquí també hi hem estat presents.

I com, també, hem anat reconduint totes les empreses del país amb aquests grans plans de reconversió que s'han fet, des de la siderúrgia integral, des dels acers comuns, la forja pesant per a l'estampació, etcètera, el tèxtil, que ja he esmentat... Aquesta és una de les maneres, i perdonin que ho faci d'aquesta manera tan resumida i probablement matussera, però realment des de la Generalitat hem estat presents en el patir de cada dia de les persones que sofreixen la crisi econòmica des dels diversos àmbits, sigui des de l'atur, sigui des dels que han assumit responsabilitats empresarials.

I, evidentment, una altra manera com nosaltres hem intentat ser presents des del punt de vista econòmic, i que és específic de l'Administració pública, és a través dels pressupostos, i properament hi haurà un gran debat aquí, esperem, de presentació de pressupostos, que és on s'haurà d'analitzar, també, per a l'any 83 la presència de la Generalitat en aquest sentit, en què jo ara no entraré; seria sostreure un debat que correspon a un altre moment.

I, per exemple, també hem estat presents en aquesta tasca que hem fet totes les forces polítiques d'intentar que aquest creixement econòmic sigui realment equilibrat.

Un, de vegades, té la sensació que en aquests moments s'està autoalabant pel que ha fet; jo no voldria fer això. Jo sé que des de la vinguda de la democràcia en aquest país totes les forces que han estat en càrrecs executius en les diverses Administracions, sigui a els ajuntaments, sigui en els diversos governs de l'Estat, sigui a la Generalitat, hem fet un gran esforç; hem fet l'esforç de passar d'un model econòmic de creixement completament anàrquic, sense dotar el país de la mínima infraestructura perquè aquest creixement fos harmoniós. Totes les forces polítiques hem intentat, des dels nostres diversos àmbits, anar reconduint això i al més breu possible, enmig d'una crisi que feia que aquests recursos fossin cada vegada més difícils i més dolorosos de sostreure de la població.

Per tant, quan jo dic el que s'ha fet des de la Generalitat en aquest sentit, no voldria referir-me únicament i exclusivament a la Generalitat, sinó a una cosa que ha anat fent tota la democràcia en aquest país, i, per tant, quan dic que la Generalitat ha fet això, ho dic també sense cap escrúpol i sense cap complaen-

ça d'autoalabança respecte a totes les altres forces polítiques que tenen responsabilitats, però la Generalitat també ho ha fet.

I moltes vegades, aquesta excessiva competitivitat que hi ha entre els partits —tots provenim d'una mateixa vocació democràtica— fa que, de vegades, això quedi diluït, i caldrà dir a tota la societat, d'una manera conjuntada, tots plegats, i des de les diverses Administracions, i des dels diversos posicionaments polítics, que també la Generalitat, que també els ajuntaments, que també l'Estat han intentat reconduir aquell creixement anàrquic del temps franquista cap a un creixement positiu, i això és mèrit de tots, i també de la Generalitat.

I, per tant, quan es parli de l'economia de la Generalitat, haurem de parlar d'aquests grans eixos en què s'ha treballat, des de l'aigua —i nosaltres parlarem de com hem estat intentant ser presents en els problemes de l'aigua, des de l'aigua de Tarragona en la seva derivació del canal esquerre de l'Ebre cap a Tarragona, de Reus, etcètera, com també hem estat presents, més o menys, amb tot l'encert possible, en la canalització del Segre i en el de Barcelona—, com nosaltres hem intentat buscar aquest reequilibri del nostre territori, juntament amb totes les altres forces que en els seus altres àmbits també ho han buscat, a través d'aquesta planificació reticular de les nostres carreteres, etcètera.

Vostès saben que a mi, aquest llenguatge, que no és de la meua especialitat, em pot fallar, però saben que en això s'ha estat present, i vostès han sortit pel país i han vist també aquest gran canvi, fruit de la mateixa Generalitat.

Hem fet tot això juntament amb tots vostès —nosaltres des de l'Executiu, alguns des de l'oposició—, com hem intentat, per exemple, també, estimular la demanda d'aquest sector deprimat de la construcció, i com ho hem fet intentant, doncs, que aquesta demanda de pisos vagi sortint a través de diversos decrets —no m'hi estendré—, però penso que nosaltres, des de la visió política, des de la democràcia i des del catalanisme, també la Generalitat es posa a la roda i a la contribució positiva, com a eix i clau polítics de Catalunya en aquest redreçament o en aquesta lluita perquè la crisi econòmica no ens abassegui més del que ens està abassegant.

I un altre punt, també important en aquest sentit, que, de vegades, des del punt de vista econòmic pot quedar en un segon terme, però que indica la capacitat vital del país per a anar reaccionant: tot el que significa la potenciació de la formació professional; nosaltres hem intentat obrir nous camins, noves especialitats, noves escales d'ocupació i de preparació de la gent perquè en aquest repte que tenen els joves de trobar un lloc de treball els sigui més fàcil, puguin tenir un bagatge superior —no m'estendré tampoc en aquest sentit; si després, en moments de rèplica cal, ho faria—, però sapiguen que, tant des de la Conselleria —per exemple— d'Agricultura, fent escoles de formació professional especialitzades, com des de la Conselleria d'Obres Públiques, com —no cal dir-ho— des del mateix Departament d'Ensenyament, que és l'eix, diguem, d'aquesta activitat, s'ha anat promovent això, i s'ha anat promovent per a donar aquest ventall de possibilitats de gent que hi pugui accedir.

I no parlaré tampoc —perquè penso que s'arriba a un cert límit ja de la mateixa exposició— de tot el que significa aquesta concentració dels esforços dels diversos Departaments de la

Generalitat en allò que podríem dir-ne un cert salari social, des de la mateixa Cultura, des dels diversos Departaments, que estan donant una resposta coordinada a aquests moments de crisi. Deixo això també pendent.

I passaré al tercer i últim punt d'aquesta exposició, d'aquesta llarga exposició, i ho intentaré fer molt breument. Què pensem fer? Hi ha dos eixos, des del punt de vista d'opció política, que nosaltres hem anat fent en els quals volem posar un especial accent en el període que queda d'aquesta legislatura.

Nosaltres sabem que, des de Catalunya, hem d'actuar des del punt de vista econòmic, des d'un punt de vista complementari amb l'Estat espanyol, i, alhora que actuem des d'aquest punt de vista complementari, hem d'aprofundir en el que significa la convivència, fruit de la consciència de ser un poble. I, per tant, nosaltres, un dels punts que considerem prioritaris, i que a través del pressupost s'anirà veient, és l'atenció a la gent que, fruit d'aquesta crisi econòmica, queda més marginada.

A nosaltres, des d'una consciència social de poble, de catalanisme, no se'ns permet de considerar d'una manera passiva el fet que hi hagi gent, un determinat col·lectiu —sigui del nombre que sigui, ara no ho discutirem— que quedi completament marginat quant a la lluita per la seva subsistència.

Nosaltres sabem que, si entren uns pressupostos, aquí, en aquest Parlament, que són fruit de l'opció que el catalanisme dona, de la distribució dels diners del nostre país, els ha de donar d'una manera prioritària a la gent més marginada.

I nosaltres intentarem incidir en aquesta línia a través de diversos programes que al seu dia ja s'explicitaran, però sí que voldria anunciar a aquesta Cambra que estan plenament preparats per a poder-los endegar si els pressupostos són realment aprovats com es presenten. Primer punt, aquest.

Segon punt, nosaltres volem —i ho formularé des d'aquest punt de vista genèric, encara no programàtic— accentuar a Catalunya tota aquella línia política que permeti la suficient creativitat perquè a Catalunya fer economia ens permeti contrastar-nos amb els grans països del món, que permeten tenir una visió evolucionada de la seva economia i del seu benestar. Nosaltres procurarem accentuar tots aquells elements que ja tenim i que es van treballant perquè realment donin a Catalunya aquesta projecció universal, amb la qual s'ha de contrastar la seva economia.

Per exemple, nosaltres procurarem que tot això que està fent el CIREM —jo ara no m'estendré en les coses concretes que està fent, però sí que està intentant entroncar, per exemple, empreses de Catalunya amb empreses de països desenvolupats, perquè, a través d'aquest transvasament comercial i tecnològic posi les empreses del país en aquesta situació que abans he esmentat—, per exemple, sigui potenciat.

Nosaltres potenciarem, per exemple, això que està fent la CIRIT, de tal manera que la gent nostra, amb aquests handicaps que ens dona el fet que no tinguem aquells pressupostos d'investigació tecnològica, que hauríem de tenir com tot país desenvolupat, que, si no tenim això, que almenys des d'un punt de vista suplementari puguem enviar gent a estudiar els problemes tecnològics, que faci que a Catalunya, realment, puguem tenir aquesta capacitat de resposta, per exemple.

Nosaltres intentarem seguir, per exemple, la línia del que significa l'estalvi d'energia, com fa el mateix Departament

d'Indústria, d'una manera potenciada, perquè el perfil industrial que doni Catalunya sigui un perfil industrial de país d'avanzada.

Evidentment, tot això no és suficient. Jo no entraré ara a explicitar exactament cada un d'aquests continguts; si els senyors Diputats ho demanen posteriorment ho faré, no els voldria cansar més, però sí que el que voldria dir és el següent: tant sigui aprofundint la línia d'aquesta solidaritat amb la gent que queda més marginada davant de la crisi; tant sigui buscant espais que permetin la creativitat de Catalunya, sigui per la via pressupostària, sigui per la via de l'exercici de les nostres competències, sigui per la via de la concertació social —article 83.2 de l'Estatut dels Treballadors, repetidament citat per mi des d'aquí—, sigui per aquesta via, nosaltres hem de dir que Catalunya serà present en el moment clau de la crisi econòmica de l'Estat, si els problemes econòmics que aquí s'esmenten van tenint la prioritat de problema polític que tots nosaltres volem.

Si realment aquell model de creixement de Catalunya, que significaven aquells homes que esmenta en Vicens Vives, dels Bonaplata, dels Escatívar, dels Esperó, per exemple, que un home, amb tot un substrat de la mateixa societat, permetia endegar aquell gran procés de modernització industrial del nostre país, avui no és possible perquè han vingut dues guerres mundials, hi ha hagut una gran complexitat del sistema financer, de la interdependència dels diversos sistemes productius dels països..., si això no és possible fer-ho amb aquell model, sí que, conjuntant tots els esforços de la societat des del catalanisme polític que representem tots els qui estem en aquesta Cambra, des de les forces socials, a través de les centrals sindicals i de la patronal, des de la gent que té cura de canalitzar l'estalvi que s'està generant en aquest país, intentem dir que prioritàriament el gran problema polític del país és aquest; penso que estem creant les condicions perquè realment retornin a la gent les ganes de protagonisme, d'assumpció de riscos, d'assumpció de responsabilitats.

I, evidentment, els polítics d'aquest país tenim una gran responsabilitat en això. I en aquest sentit hi ha unes declaracions de diumenge passat d'un Honorable Diputat d'aquesta Cambra que va dir que el seu enemic era la dreta, i tal com s'explicava, em sembla que aquí també m'hi posava a mi, i jo haig de dir que, de debò, quan vaig llegir allò, vaig pensar: «no, l'enemic d'aquest senyor és la crisi econòmica, com ho és per a mi.»

Fa massa anys que estem en aquesta competitivitat. Fa massa pocs anys que teníem un enemic comú. Fa massa pocs anys que teníem un enemic comú. Per tant, nosaltres haurem d'accentuar aquest sentit unitari. Perquè, quan Catalunya, en els moments difícils, donava aquest perfil d'amplitud, de lluita conjunta, Catalunya donava una alternativa important al país. Jo torno a dir que nosaltres, des de Catalunya, davant d'aquesta crisi econòmica, o accentuem els aspectes unitaris de tot un poble enfrontant-se davant d'això, perquè surtin les iniciatives, des del punt de vista cultural, des del punt de vista financer, des de tots els aspectes pluridisciplinats que signifiquen fer economia, o realment aquest gran repte que té el nostre país en el conjunt de l'Estat, no el podrem aportar amb la veu suficient.

Jo no sé si ho he aconseguit, però he intentat no penjar el

mort a una Administració, a un partit polític o a una circumstància determinada o altra. He intentat definir una situació real que em sembla que passa en el país. He intentat dir per quins camins aquesta situació, des de l'Administració de la Generalitat, s'hauria d'anar apuntalant i s'hauria d'anar guiant, sense varetes màgiques, perquè no existeixen; he intentat obrir camins de diàleg, en aquest punt, perquè crec que la societat catalana pot esdevenir un altre cop protagonista des del punt de vista polític i des del punt de vista econòmic, si nosaltres tenim aquella obertura en què considerem que el gran adversari és aquell que corroeix la capacitat d'emprendre, que corroeix la capacitat de solidaritat del nostre poble.

Mentre nosaltres ens anem enfrontant amb una dialèctica, ja sigui purament administrativista o sigui purament estancada en la nostra pròpia ideologia —els qui en tenim—, mentre sigui això, probablement el poble se'ns escolarà per entremig

de totes aquestes esclatxes i, evidentment, no podrem donar aquella resposta de solidaritat amb una crisi mundial i amb una crisi de tot l'Estat.

Aquest ha estat un transcorregut d'una exposició en la qual he intentat donar els grans eixos, i al llarg d'aquest debat intentarem, d'una manera o altra, respondre, si és que se'ns demana, a majors explicitacions.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, d'acord amb la seqüència prevista, interromprem ara la sessió, que continuarà demà al matí a les deu, amb les intervencions dels Grups.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i quatre minuts de dues del migdia.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS
TAPES I REL·LIGADURA DE LES COL·LECCIONS DEL
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
CORRESPONENTS ALS ANYS 1980, 1981 i 1982

Es fa avinent als Srs. subscriptors de les publicacions oficials del Parlament que poden adquirir les tapes per a relligar les col·leccions corresponents als **anys 1980, 1981 i 1982** al preu de 250,- pessetes cadascuna.

Així mateix, el Servei de Publicacions del Parlament es farà càrrec de la relligadura de les col·leccions que se li confiïn, al preu de 450,- pessetes cada volum.

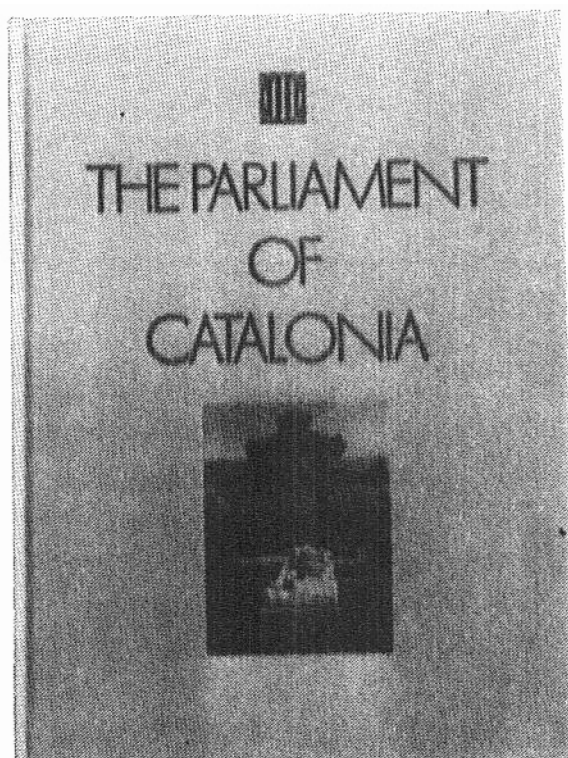
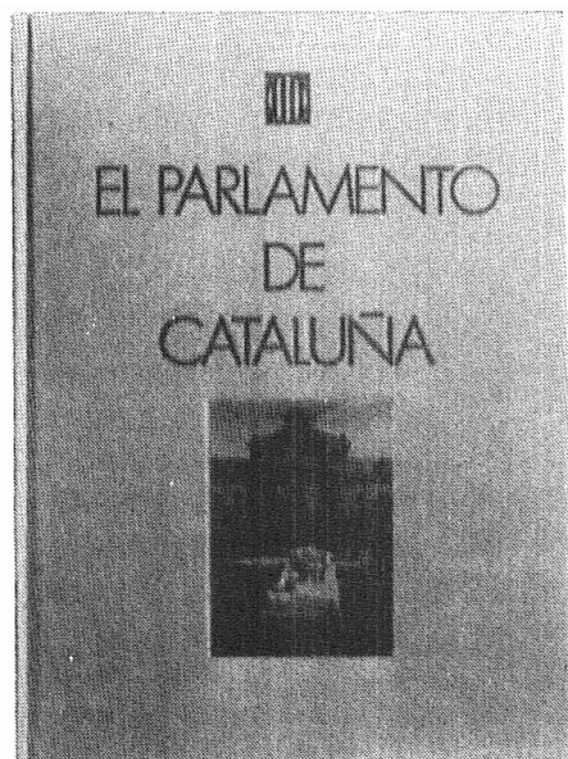
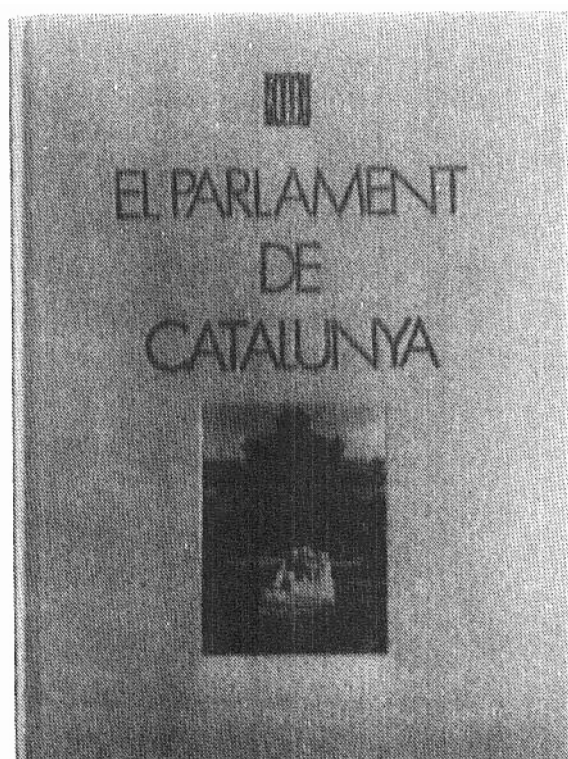
El *Butlletí Oficial* consta d'1 volum l'any 1980, de 3 volums l'any 1981 i de 4 volums l'any 1982.

El *Diari de Sessions* consta de 2 volums l'any 1980, de 3 volums l'any 1981 i de 3 volums l'any 1982.

Les tapes són folrades en guàflex i estampades en or al pla i al llom.

La relligadura és cosida en fil, amb llom rodó i capçades.

Les col·leccions completes per a la relligadura poden ésser dipositades al magatzem de distribució del Servei de Publicacions, al Palau del Parlament, de 9 a 14 i de 16 a 19 hores, de dilluns a divendres.



Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Relligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts, escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
L'arsenal de la Ciutadella
Un segle i mig de repressió
D'arsenal a palau reial
De palau reial a museu
La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya
Sociologia dels Diputats
La constitució del Parlament de Catalunya

La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya
Característiques del Parlament
L'elecció del Parlament i dels Diputats
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya

El Parlament i els Diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries

Distribució: L'Arc de Berà, SA, Llull, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 3.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 5.800 pessetes. Número solt: 70 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.